

COM GOSES?

L'escalfor d'un sol matiner de tardor m'acompanya mentre espero les visites de rigor d'un dia tan assenyalat com avui. Emmarcada en argent llampurnejant, em sento com una artista la nit de l'estrena. Tot està endreçat i a punt.

Esbosso un somriure distès que fa que a les comissures dels ulls s'intueixin unes potes de gall en estat embrionari. Enguany trobo que faig patxoca, soc més jo. El conjunt informal que duc, sempre m'havia tingut el cor robat, no com el de la foto de l'any passat —el típic vestit sastre comprat per anar de casament que no m'esqueia gens. El que potser no fa massa per l'època és la brusa sedosa de tons lilosos, tan fina que deixaria passar qualsevol bri d'aire —ara ja tant em fa. Les arracades de perles tampoc m'acaben de convèncer, massa senyorívoles —una concessió per fer-lo content. Ha! Una de tantes altres... Les ungles pintades de roig robí es veu que “eren de meuca.” Doncs mira, ara han quedat immortalitzades. Ah! I aquell perfum que ell titllava d' “atrevit”, també me'l vaig deixar posat. Amb el maquillatge, reconec que em vaig excedir un xic, però no tenia altre remei...

No tinc cap pressa. En pau, espero.

I tot d'una, et veig. Palplantat davant meu amb cara de no-haver-mort-mai-una-mosca. Pobra mangala! Ja cal que sigui ferrenya per suportar un centenar de quilos rancs i el pes d'una consciència com la teva. Ni l'alopecía incipient ni la barba canuda aconseguen emmascarar el record d'una fesomia massa coneguda. Ets el de sempre. Vestit per a l'ocasió i amb un ram de flors de benzinera, encara conserves aquell aplom pels esdeveniments que s'ho valen. No deus pensar pas que em sento afalagada?

Has vingut abans del que estava previst. Ja m'havien avisat que t'havies aollit al controvertit atenuant. Sí, la gent que m'estima em ve a veure i em posa al corrent de tot. Es veu que cada cop som més; qui ho havia de dir, en ple segle XXI... Mai no he acabat d'entendre un sistema judicial que premia energúmens de la teva espècie tan sols per haver entonat un *mea culpa* prou convincent a mitja condemna. Tal vegada heu deixat de ser un perill públic de la nit al dia?

Això sí, al calendari se'ns recorda oficialment en un dia tenyit de color lila. Tothom posa el crit al cel, tothom clama justícia. Què voleu que us digui?, tota aquesta posada en escena... Ni fred ni calor, em fa. Tingueu ben present que les que hem marxat ja no tornarem. Jo, el que realment desitjaria, és que no calgués commemorar res. Siguem realistes, no hi ha millor commemoració de la vida que viure-la amb la certesa que et pertany només a tu. Tanmateix, encara hi ha qui nega l'evidència. Com si mai haguéssim existit.

Maleïts sigueu tots els de la teva estirp! Maleïda sigui la patuleia patriarcal que, sense cap mena de pudor, compra a ulls clucs les vostres falsedats tacades de sang!

Han hagut de passar uns quants anys per haver pogut assumir el que va ocórrer. Trobar-me a mi mateixa ha estat el resultat d'un procés dur i alligador. Durant hores incomputables he disseccionat cadascun dels moments que vaig passar al teu costat. No m'ha calgut cap lupa de gran augment per trobar les pistes. Simplement, he fet un *reset* per esdevenir una altra persona: neta, nova, lliure de prejudicis i convencions socials que segrestin la meva personalitat.

Com goses? Com tens la barra de venir amb la cançó de l'enfadós? “Me n'he penedit tantes vegades, t'ho juro, nena. Perdona'm amor meu, sense tu no soc ningú.” *Perdó*, dius? Jo ja m'he perdonat a mi mateixa pel mal que em vaig fer. Pel que fa a tu... no tens aquest dret.

Encara em faig creus de com vaig permetre que arribessis fins on vas arribar. Veia el cel amb cada petita demostració d'aprovació per part teva. No escoltava ningú que no fossis tu. L'amor és cec, diuen. I sord. Tant com t'estimava, tant com desitjava complaure't, no vaig saber intuir-ho. El primer cop vaig pensar que havia estat culpa meva, que havia tibada massa la corda. El segon cop vaig creure que *potser* havia estat culpa meva, que no calia tocar segons quins temes. El tercer, vaig intuir que no era cosa meva sinó que tu estaves malalt i necessitaves ajuda. “Aquest no soc jo, et prometo que no ho faré mai més,” sanglotaves una i altra vegada. M'ho vaig empassar, i tant com sí! Fins i tot vaig invocar un poder sanador amb una fe cega: un amor amb tanta força que pogués redimir-nos.

Les altres vegades ja no creia res, només entomava els cops.

Atrapada en un atzucac, vaig sospesar la possibilitat de posar fi als meus dies de tortura en diverses ocasions, mai vaig arribar a fer el pas. Sí, malgrat tot, anhelava envellir —per descomptat, no al teu costat. Anhels... Finalment, fores tu qui decidí per mi. Comprendràs que no accepti res que vingui de tu, ni flors ni penediment! Perquè, què em pot donar algú que ja m’ho ha pres tot?

Has de saber, però, que en un moment de lucidesa, em vaig assessorar. No fou gens fàcil. Em calgué sortejar alguns obstacles legals i fer molta paperassa abans d’aconseguir el meu propòsit. Tan sols em penedeixo de no haver-ho fet abans. M’hauria estalviat insinuacions, cops de puny, fiblades de dolor, capes extres de maquillatge per tapar les marques-del-teu-amor, crits, odi, cops de peu, insults, bufetades, amenaces, desconfiança i un reguitzell interminable de vexacions que em van marcar l’existència fins al darrer moment.

Aquell “ja no t’estimo”, que a dures penes vaig poder verbalitzar, et convertí en el meu botxí. “Cataclac!” No saps prou com, des del reialme de la semi-inconsciència, vaig maldar per agrair-te el cop de gràcia final. El meu comiat: una ganyota agredolça amb ínfules de somriure sincer que deixà escapar el darrer alè de vida turmentada.

Hauria pogut ser un punt i final...

No obstant això, saps què fou capaç de fer la “ignorant” i “desagraïda” que no t’estimava com tu volies”? Aquella que “no parava de desafiar-te”? Es va assegurar una altra vida millor. Una en la qual no hi hagués lloc per a tu. Des del meu escut protector, ha arribat l’hora en què puc mirar-te de fit a fit sense estremir-me, sense baixar la mirada, sense notar que el cor s’accelera i les cames em fan figa. Ho perceps?

Si de cas, atansa’t una mica. Fixa’t bé en el document plastificat al costat del meu epitafi. Llegeix-lo amb deteniment.

Per la teva expressió de perplexitat, dedueixo que ho has entès. Efectivament, es tracta, ni més ni menys, d'una ordre d'allunyament sense data de caducitat, fins a l'etern infinit!

Així és que para atenció: oblida't de seguir la tradició familiar i ser enterrat al panteó de la teva santa nissaga, aquell que vas fer cobrir amb marbre de Carrara. No vull emmetzinar-me amb els efluvis fètids d'assassí convicte. Creu-me quan et dic que no hi haurà forat en aquest cementiri que pugui acollir el teu cos putrefacte —l'ànima, fa temps que la tens corrompuda.

I ara, fot el camp, que per no perdre el costum, estàs infringint la llei.